

Alpinizem v Planinskem vestniku

Temeljni kamen naše gorniške misli

✍ Mitja Košir

Alpinizem je temeljni kamen naše gorniške misli, ki se uveljavlja z besedo že sto in deset let. Toliko časa namreč že izhaja najstarejša slovenska leposlovna revija, Planinski vestnik imenovana. Pomisleki o leposlovju so seveda odveč, kajti pisanje v Vestniku v vseh časih njegovega izhajanja in imena njegovih piscev pač sodijo tudi na literarno področje, pa naj gre za še tako zelo stroki (geologiji, geografiji, zgodovini ...) zavezana besedila. In še nekaj velja poudariti. Uveljavljeni pisci v Planinskem vestniku so bili in so še po eni strani »ljudje prakse«, upoštevani strokovnjaki, po drugi plati pa raziskovalci nekoristnega sveta, sveta brezpotij, strmih sten, razdrapanih grebenov, ki sledijo alpinističnim pionirjem, na katere danes gledamo, predvsem pa jih razumemo, z velikim spoštovanjem.

Že na začetku je revija izhajala predvsem kot informativno glasilo, namenjeno prav vsem gornikom, in je to ambicijo gojila vse do današnjih dni, vendar ji nikoli ni povsem uspevalo in ji še danes ne – o tem se lahko sproti prepričamo ob pismih bralcev. Za nekatere je v njej preveč leposlovja, drugim ni do alpinističnih reportaž, spet kdo se zmrduje nad »šodrovskim pripovedništvom«. Vendar to ni nič hudega, kajti o popolnosti lahko beremo in razbiramo razlage le v svetem pismu, knjigi knjig. Takih ambicij Planinski vestnik nikoli ni gojil, bil pa je, in to je bistveno, zaznamovan s svojimi uredniki.

Že ob rojstvu Planinskega vestnika se je dogajalo veliko pomembnega. Leto 1895, ko je zagledala dan prva številka revije, je tudi leto Aljaževe narodne obrambe vrha Triglav. Je šlo za alpinizem? Je! Bili so pač časi, ko na tako

setih let. To je bilo obdobje, ko je za uredniško pero prijel prof. Tine Orel, slavist s širokim obzorjem, ki je razumel duh časa, predvsem pa mladino, saj je bil ravnatelj celjske gimnazije. O njem so pisali mnogi¹⁰, zato povzema mo le najbolj bistveno. Tine Orel (rojen 9. februarja 1913 v Trzinu, umrl junija 1985 na Malem Lošinju) je končal slavistične študije v Ljubljani in največ časa prebil v pedagoški službi v Celju in Ljubljani. Od leta 1947 je bil kar 17 let ravnatelj celjske gimnazije, vmes pa je opravljal številne družbene, inšpektorske, upravne, svetovalne in druge dolžnosti v šolstvu. Po prihodu v Ljubljano je bil nekaj časa urednik Turističnega vestnika, nato pa na vo-

dilnem mestu ljubljanskega zavoda za prosvetno pedagoško službo in svetovanje za učbenike v takratnem republiškem komiteju za šolstvo. Tako kot predhodnika Anton Mikuš in Josip Tomišek je bil tudi Tine Orel izvedenec za slovenščino, tenkočuten lektor za naraven jezik, ki je odkrival domače izraze za različne pojme z vseh področij življenja. Kot sodelavec je delal pri Slovenskem biografskem leksikonu, v žirijah dramskih natečajev in glasbenih del, v Svetu znanosti ljudske republike Slovenije in na turističnih konferencah. Vsekakor pa je najbolj opazno njegovo planinsko delovanje. 17 let je bil predsednik PD Celje (1946-1963) in od leta 1948 član vodilnih teles PZS. V tem času je PD Celje obnovilo vse svoje, v vojni požgane in porušene planinske koče v Savinjskih Alpah. Kot vsestranski gornik je bil alpinist, ki je opravil poletne in zimske vzpo-

¹⁰ Tone Strojín: *Ob 30-letnici uredništva, PV, 1980/1, str. 58.* Marjan Oblak: *Ob 70-letnici Tineta Orla, PV, 1983/3, str. 138.*

Slovenci na vrhu La Meije

Foto Matevž Frelih

ne v naših gorah, pa tudi v avstrijskem Gesäu-su. Vse do leta 1960 je sodeloval v celjski postaji GRS. Uredil je 30 letnikov Planinskega vestnika (1950-1979), pri tem pa je po svoji izjavi vsako posamezno številko prebral vsaj petkrat, preden je izšla. Vse delo s sodelavci, tiskarno in upravo je opravljal sam, vmes pa še veliko kulturnega, propagandnega in drugega korespondenčnega dela za PZS, da dela za celjsko planinsko društvo sploh ne omenjamo.

V Planinskem vestniku sta bili pod njegovim uredništvom v vsakem letniku najvidnejši rubriki Razgledi po svetu in Društvene novice. Tehotic se je nabralo toliko, da bi jih bilo za več knjig. Čeprav se osebno z leposlovjem ni ukvarjal, pa so izpod njegovega peresa prišli nekateri ideološki članki z usmeritvijo, ki jo je v povojni dobi zastavila PZS. Idejni

vsebinski gorništvaja je posvečal pomembno vlogo v spremnih besedilih k izborom člankov nekaterih uglednih planincev, kot so bili Janko Mlakar, France Avčin, Miha Potočnik, Tone Svetina in Matjaž Kmecl, in v knjigi Planinsko berilo. Uspešno se je preizkusil tudi v prevajanju iz tuje gorniške literature in je v sodelovanju z različnimi slovenskim založbami prevedel Tichyjevo Himalajo, Terrayevo Osvajanje nekoristnega sveta, skupaj z J. Šmitom Kugyjeve Julijske Alpe v podobi idr. Sodeloval je s prispevki v nekaterih tujih gorniških publikacijah, bil je v uredniškem odboru Alpinismusa, osebno je poznal nekatere ugledne tuje alpiniste in urednike. Uvedel je široko razpredeno povezavo in izmenjavo Planinskega vestnika s tujimi planinskimi revijami po svetu. Po njegovi zaslugi so se pojavile tudi posebne slovenske številke v sklopu nekaterih nemških

zahtevni gori brez takrat vrhunskih dosegljivih znanj ni šlo. Res pa je, da je takrat komaj rojena slovenska planinska revija objavljala veliko vsebin, ki »gorniškimi zagnancem« niso bile v veselje. Gospodarstvo, upravljanje planinskega imetja in (hvala bogu) jezikoslovna natančnost, kakršno je zmožgal prvi urednik prof. Anton Mikuš.

Z dr. Josipom Tominškom pa je naša osrednja planinska revija dobila tudi alpinistični poudarek. Postala je sicer literarnemu snovanju namenjen mesečnik, vendar so bili prav naši alpinisti omenjene dobe tisti pisci Planinskega vestnika, ki so bili že po slovenski gorniški tradiciji zavezani lepi slovenski besedi. Imena, o katerih je beseda, so prepoznavna in vsa sodijo v z literaturo zaznamovani alpinistični svet. Henrik Tuma, Pavel Kunaver in njegovi »drenovci«, Klement Jug in njegovi »skalaši«. Celo knjige so nastajale iz bleščečih, v Planinskem vestniku objavljenih literarnih dejanj teh vrhunskih alpinistov.

Danes sodijo knjižna dela takšnih piscev, kot so Henrik Tuma, Pavel Kunaver, Boris Režek, Janez Gregorin, Miha Potočnik ali Mira Marko Debelakova, v zakladnico slovenske klasične gorniške književnosti, marsikatero pa je postalo tudi vzor mlajšim rodovom piscev gor-

niške literature. V Tominškovem času pa se je zgodil tudi neljub dogodek, katerega »glavna igralka« je bila pravkar omenjena Mira Marko Debelakova. Njeno po vsebini in slogu izjemno triglavsko zgodbo (šlo je za opis soplezalčevega padca pri poskusu prvenstvenega vzpona v Triglavski steni) je Tuma uvrstil v svoj Pomen in razvoj alpinizma, potem ko jo je Planinski vestnik zaradi skalaških razprtij in komaj umevne plezalske ljubosumnosti zavrnil.

Vendar so bili prav »skalaši« na vrhu alpinističnega dogajanja med obema vojnama (gre za prvo in drugo svetovno vojno), pa tudi literarno so bili na vrhuncu in najpomembnejši sodelavci Planinskega vestnika. S svojimi alpinističnimi hotenji so krepko presegali takratne dosegljivosti in zmogljivosti Slovenskega planinskega društva in so že leta 1921 ustanovili svojo združbo, Turistovski klub Skala, z alpinističnim, smučarskim, fotografskim in kulturnoznanstvenim odsekom. Vendar vse to, kot rečeno, ni oviralo njihovega pisanja za Planinski vestnik, sicer glasilo Slovenskega planinskega društva.

Mirko Kajzelj in Herbert Drogenik sta pisala o tem času v knjigi Naš alpinizem. Napisala sta: »Revolucionarno gibanje je prodrlo tudi v Planinski vestnik, ki se je pomladil in prerodil

planinskih revij. Kot tenkočutnemu opazovalcu narodnega blaga mu niso ušli zanimivi drobci iz naše planinske predzgodovine, zlasti iz Savinjske doline, ki jih je vestno zapisoval in o njih poročal. Koliko zanimivega bi odkrila njegova korespondenca z vsakim sodelavcem! Pisem, ki si jih je izmenjeval z nekaterimi izmed njih, na primer z Viktorjem Vovkom, se je nabralo za celo knjigo. Kot propagandist pri PZS je uveljavljal gorniško kulturo zlasti v treh najznačilnejših usmeritvah - v besedi, sliki in glasbi - in močno je pripomogel k temu, da so na teh področjih organizirali več razstav, akademij z razstavnimi katalogi, nagradnih razpisov in drugega. Konec sedemdesetih let se je od aktivnega dela z njim poslovila generacija, ki je več kot tri poveljna desetletja zaznamovala obdobje množičnega gornišva.

Marijan Krišelj 1980-1985

Z letom 1980 je uredniške škarje Planinskega vestnika prevzel prof. Marijan Krišelj, komparativist svetovne književnosti, dolgoletni novinar in urednik II. programa na Radiu Slovenija (rojen 15. avgusta 1931). Skoraj vse življenje se je ukvarjal z novinarskim

delom, v prostem času pa z gorami. Na II. programu radija je uvedel planinsko rubriko, ki je obsegala več kot 800 oddaj. V njej so sodelovali številni zaslužni gorniki, ki so pripovedovali svoje spomine in pomenili sestavni del slovenske planinske zgodovine. Naj omenimo spomine Pavla Kunaverja in Mihe Potočnika izmed

Ledeni prog, ki ga je zdelal Juran

s spisi teh novih (skalaši, op. p.) ljudi, orientiranih v smislu modernega alpinizma ... Pojavili so se suhi popisi samo plezalnih smeri, ki so dvignili ostro polemiko, ali spada tak spis v Planinski vestnik in ali ima sploh kakšno vrednost. Zmagala je po naravnem zakonu mlajša struja, plezalci.« (Naš alpinizem, DZS 1982, str. 45-46).

Med alpinistično spisje v zgodnji dobi Planinskega vestnika, tja do prve svetovne vojne, sodijo dela drenovcev, ki so jim v ustvarjalnem pogledu stali na čelu Pavel Kunaver, Bogomil Brinšek, tudi odličen fotograf, ki ga je še mladega ugonobila vojna fronta, in Rudolf Badjura, prva leta po prvi svetovni vojni pa sta alpinistično slovstvo v Planinskem vestniku zaznamovala dr. Henrik Tuma in dr. Klement Jug. Primorca, ki sta vsak po svoje in z že kar pregovorno trmasto temeljitostjo klesala temelje moderni dobi slovenskega alpinizma. Temu primerno velikega pomena in seveda tudi odmeva je bilo deležno njuno literarno snovanje.

V literarnem pogledu je bil Planinski vestnik v Tominškovem času odlično urejen, so pa predvsem »skalaši« v njem pogrešali več odprtosti v alpinistični svet, k alpinističnim dogajanjem na tujem. To so »popravljali« slovenski

starejših ter plezalne spomine Toneta Škarje in Danila Cedilnika - Dena izmed mlajših. Marijan Krišelj je radijske spomine priredil v knjižno obliko v planinski zbirki Domače in tuje gore, ki je izhajala pri založbi Obzorja. Sicer pa so njegovi Odmevi z gora vsaj desetletje in pol budno spremljali vsa dogajanja v planinski organizaciji in v gorah. Poleg njih je bilo neposrednega oglašanja v radijskem etru po Krišljevi zaslugi še nič koliko. Kot radijski človek je bil PZS na voljo ob različnih jubilejih, akademijah in proslavah. Kot predsednik PD RTV Ljubljana (od ustanovitve leta 1970 do leta 1979) je sodeloval tudi v organizacijskem delu organov PZS. Po odhodu Tineta Orla je na novo postavil uredniški odbor, določil koncept Planinskega vestnika in v nasprotju s prejšnjimi leti dal več prostora gorniškemu leposlovju ob hkratnem poudarku na alpinističnih in himalajskih uspehih. S tem

je bogatil kulturno dediščino - žal komaj šest let - vendar je že v tem kratkem času prikazal, kako vsestransko koristno se da besedna in radijska pripoved izrabiti za javnost. Kot novinar s širokim znanstvom je dojel pomembnost povezav javnih sredstev obveščanja in založb in prispeval marsikatero literarno delo za planinsko knjižnico. Medtem, ko je zadnjo številko Planinskega vestnika letnika 1979 še uredil Tine Orel, je Marijan Krišelj začel z januarsko številko letnika 1980 in se poslovil z decembrsko leta 1985; uredil je torej šest letnikov v času, ko so se tudi v gorah in slovenskem gorništvu že pojavljale spremembe. Kot urednik je Krišelj te spremembe tenkočutno zaznaval in se o njih razpisal.¹¹ Mnogokrat se je ukvarjal s poslanstvom in

¹¹ Marijan Krišelj: *Planinstvo danes, planinstvo jutri*, PV, 1985/6, str. 241.

Ni videti težko, pa je

plezalci s popisovanjem svojih doživetij ob vse pogostejšem odhajanju na tuje.

V kratkem obdobju med drugo svetovno vojno in nekaj let po njej je revijo uredniško vodil dr. Arnošt Brilej, saj je Tominšek iz okupirane Maribora ni mogel. Za Brilejevo obdobje je značilen predvsem napor, da bi ohranil revijo v težavnih razmerah pod italijansko in nemško okupacijo, vsebino pa bi lahko povzeli z enim samim stavkom – bolečina spomina na svobodno bivanje v svobodnih gorah. Takoj po vojni je revija za nekaj let dobila novo, »socialistično« ime Gore in ljudje, ko pa je na začetku petdesetih let spet postala dobri stari Planinski vestnik, je bil njen urednik zdaj že legendarni prof. Tine Orel. Z njegovim imenom je povezan pravi razcvet alpinističnega leposlovja v Planinskem vestniku, zaživelo pa je tudi gorniško založništvo. Tri bogata Orlova desetletja so bralcem alpinistične besede navrgla skoraj nepregledno množico naslovov, ki jih je moč strniti v pregledno celoto le z natančno bibliografijo. Je pa prav v času Orlovega urednikovanja v Planinskem vestniku izšlo nekaj prispevkov, ki tako v literarnem kot tudi obče zgodovinskem pogledu sodijo v sam vrh slovenske alpinistične misli in gorniške literature. Tako je Tine Orel z veliko osebno prizadevnostjo nadalje-

vsebino Planinskega vestnika in o tem razglabljal.¹² Imel je srečo, da so ob njem sodelovali še nekateri predvojni sodelavci Planinskega vestnika, predvsem Evgen Lovšin, ki je poskušal analitično razčleniti vsebino Planinskega vestnika v vseh desetletjih nazaj.¹³ Po odhodu iz uredništva je Krišelj predaval predmet Radijska informatika na Fakulteti za družbene vede, torej področje, ki mu je bil na radiu zvest od svojega dvajsetega leta. Umril je letos, 4. januarja.

Milan Cilenšek 1986

Morda je spremenjeni notranji del Planinskega vestnika s poudarkom na novicah z novo

¹² PV, 1985/1, 1985/4, 1985/12.

¹³ Evgen Lovšin: Razmišljanja o planinstvu, PV, 1984/3, PV, 1984/4, PV, 1984/5 idr., 90 let Planinskega vestnika, PV, 1985/2, 1985/6, 1985/7 idr.

grafično podobo, ki jo je uvedel novi urednik, vnesel v revijo več živahnosti. Povsem spremenjen uredniški odbor je podpiral poglede novega urednika Planinskega vestnika, tudi dolgoletnega, vendar povsem planinskega poročevalca, sicer lektorja pri mariborskem Večeru. Milan Cilenšek, urednik, ki je uredništvo prevzel od Marijana Krišlja, se je rodil 3. januarja 1935 in ob delu končal študij slavistike na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Z vso njemu lastno vdanostjo je spremljal planinska dogajanja, najprej na štajerskem koncu, nato pa še vse republiške planinske akcije. Po ustanovitvi PD Mariborski tisk je bil več let njegov predsednik, pa tudi vo-

Zelezja je zmanjšalo: zračni transport
Foto: P. Šimenc

Počtev v strelji

Foto: P. Šimenc

val delo Josipa Tominška za rast in utrjevanje slovenske gorniške kulture.

Tako kot je Klement Jug v obdobju Tominškovega urednikovanja s svojimi spisi zbujal za-

čudenje pri tistih, ki alpinizma niso razumeli ali pa niso hoteli razumeti, in navdušenje med mlado skalaško generacijo, je v Orlovem obdobju začel pisati Marko Dular in s svojim programskim spisom Razmišljanje o slovenskem alpinizmu postavil nov mejnik v umevanju novih tokov v vrhunskem alpinizmu. Dve desetletji pozneje pa je meje tega umevanja pomikal više s svojim, tudi v Planinskem vestniku objavljanim pisanjem, Nejc Zaplotnik. Vmes se je zvrstila množica alpinističnih piscev, ki so pod

dja Planinske sekcije TVD Partizan ter dolgoletni član PD Železničar Maribor in različnih organov PZS. Tenkočutno je urejal Planinski vestnik in dajal težo posameznim člankom s podnaslovi. Skozi njegovo lekturo so šli marsikateri zbornik, marsikatera prigodna publikacija in strokovno delo, saj je bil pri svojem delu hiter in temeljit. Znan je bil kot planinski vodnik in natančen vodnik pri turističnih agencijah doma in po svetu. Bil je tudi vnet društveni aktivist in trdna opora v planinskih društvih, v katerih je delal. V Planinski vestnik je prišel kot meteor in uredništvo zapustil že po letu dni – konec leta 1986.

Marjan Rztresen 1986-2001

Za njim se je uredniškega dela oprijel Marjan Rztresen, dolgoletni poklicni novinar. Ro-

dil se je 24. marca 1936 v Ljubljani, po končani klasični gimnaziji v Ljubljani se je vpisal na geografijo na ljubljanski Filozofski fakulteti, izbral pa poklic novinarja. Od leta 1952 hodi po slovenskih in tujih gorah, čeprav je v planinske vrste prišel prek jamarstva pri PD Železničar Ljubljana. Leta 1979 sta ga uredništvi Dela in Teleksa kot novinarja poslali s slovensko (jugoslovansko) alpinistično odpravo na Mount Everest. Z nje je poročal za slovenske časopise, po vrnitvi pa je napisal žepno knjigo Kruta gora, ki je postala uspešnica Cankarjeve založbe. Poleg tega, da je bil dolga leta urednik Planinskega vestnika in je nosil celotno zasnovo naše

Vatop v Triglavsko Okno: Miha Potočnik (levo) varuje Čopa, ki po polički vatopa v zanimivo plezalsko mesto z imenom Okno v vzhodnem delu Triglavske stene
Foto S. Tomineček

planinske revije bolj ali manj na svojih plečih, je v slovenskem časopisju redno objavljala članke o naših in tujih gorah, planinstvu, alpinizmu, delu gorske reševalne službe, o planinskih postojankah, zanimivih osebnostih iz vrst naših planincev in alpinistov ... Prav gotovo je njegova velika zasluga, da se je zavest o delovanju naše planinske organizacije in o dogajanju v gorah tako rekoč vsak dan širila v slovenski javnosti – tudi med tistimi, ki ne zahajajo v gore in bi sicer o njih le malo izvedeli. Njegovi članki v dnevnem časopisju, v katerih je poročal in obveščal o nevarnostih in razmerah v gorah, so prav gotovo opravili pomembno preventivno vlogo pri ozaveščanju obiskovalcev gora. Napisal je številne recenzije gorniške literature, kot urednik pomagal oblikovati zbornike, kot soavtor pa je sodeloval pri knjigi Stoletje v gorah, ki je reprezentativno zaznamo-

vala stoto obletnico ustanovitve Slovenskega planinskega društva in je temeljno delo za spoznavanje naše planinske zgodovine. Objavil je številne recenzije in članke o knjigah z gorniško in alpinistično tematiko in tudi tako prispeval k popularizaciji planinstva in alpinizma v slovenskem prostoru. V svoji knjigi Hribi nad mesti v obliki vodnika predstavlja posebnost Slovenije – namreč gore v neposredni bližini mest, na katere se ljubitelji planinarjenja lahko odpravijo celo na popoldansko potepanje. Raztresen ni namenjal novinarske pozornosti le gorniški tematiki, ampak tudi našim jamam, jamarstvu in speleologiji – to pa je pravzaprav tudi tesno povezano z gorništvom, kajti mnoge izmed najzanimivejših slovenskih jam so v gorskem svetu. Raztresen je bil glavni in odgovorni urednik Planinskega vestnika od leta 1987 do leta 2001.

Orlovo skrbno uredniško roko postajali vedno zanimivejši in prepričljivejši pripovedniki.

Janko Blažej je prav v času hudih alpinističnih nesreč v začetku petdesetih let odmevno pisal o krizi mlade plezalske generacije, ki jo je bilo še posebno zaznati potem, ko se je starejša, medvojna generacija z velikim dejanjem Jože Čopa in Pavle Jesihove v Triglavskem stebru, o katerem je v svojem izvrstnem slogu v Planinskem vestniku kot prvi ponavljalec smeri pisal France Avčin, v alpinističnem pogledu poslovi-la, mladi pa so se v tistih prvih povojnih letih še iskali in prav zaradi tega iskanja napravili nekaj usodnih napak. Morda je to krizo moč opaziti tudi na straneh Planinskega vestnika tistega časa, saj so bili alpinistični prispevki, ki bi odstopali od zgolj pripovedi o nekem dogodku, redki, vendar pa sta prispevka Franceta Zupana o severni steni Šit in Stazike Černič o njenem vzponu na Ailefroide v Zahodnih Alpah že napovedovala nov razcvet slovenskega alpinističnega slovstva. Med odmevnejša pisanja v petdesetih letih prav gotovo sodi prispevek Milana Pintarja o zimskem plezanju v Prusikovi smeri Triglavske stene. Drugače, tudi za manj alpinistično navdušene bralce, je o svojih gorniških potovanjih pisal Marijan Lipovšek, ki pa ga seveda prištevamo k alpinističnim piscem.

Konec petdesetih let pa se je z že omenjenim Markom Dularjem pojavil alpinistični rod, ki ni bil le vrhunski v športnem pogledu, ampak tudi, kot bi dejal Tine Orel, pismen. Tone Škarja, Ante Mahkota, Aleš Kunaver. In vrsta drugih. V Planinskem vestniku je pisalo vedno več o velikih alpinističnih dejanjih na tujem, sprva v Alpah, pozneje pa tudi v Kavkazu, Andih in nazadnje v Himalaji ter po gorah vseh celin in podnebij. Veliko je pisal in bil zelo odmeven Stane Belak Šrauf in njegov popis prvega zimskega vzpona po Čopovem stebru danes že sodi v alpinistično klasiko.

Tudi prof. Marijan Krišelj, ki je na začetku osemdesetih let na uredniškem stolu zamenjal Tineta Orla, je alpinističnemu leposlovju namenjal veliko pozornosti. V obdobju svojega urednikovanja je s svojimi uredniškimi posegi pomagal pripraviti za knjižne izdaje alpinistične spomine Pavla Kunaverja, Mihe Potočnika, Toneta Škarje in Danila Cedilnika - Dena, ki so v svojem času objavljali v Planinskem vestniku.

Planinski vestnik se alpinističnim vsebinam ni odrekal niti takrat, ko sta bila urednika Milan Cilenšek in Marjan Raztresen, zdajšnji urednik pa tako ali tako izhaja iz alpinističnih vrst in sam goji pisano alpinistično besedo. ◉

Vladimir Habjan od 2001

S septembrom 2001 je urejanje Planinskega vestnika prevzel Vladimir Habjan (rojen 18. maja 1957), ki je po klasični gimnaziji v Ljubljani končal študij sociologije. Od zgodnje mladosti je aktiven planinski delavec, deluje kot gorski stražar, planinski vodnik, alpinist in gorski reševalec. Članke s planinsko tematiko objavlja v več slovenskih časni-

kih in revijah, predvsem pa se je uveljavil kot pisec planinskih vodnikov pri založbi Sidarta in Planinski založbi Slovenije ter planinski fotograf. Pomembno je tudi njegovo delo pri izdaji izbranih planinskih spisov Henrika Tume. Habjan je povabil k sodelovanju v uredništvu vrsto priznanih planinskih strokovnjakov, predvsem publicistov, in tako rekoč prvič v zgodovini Planinskega vestnika vzpostavil uredniški odbor, ki ni »samo na papirju«. Uredništvo je z začetkom leta 2002 izvedlo vsebinsko in oblikovno preno-vo revije (to je sicer začel že Raztresen, ko je ob koncu svojega urednikovanja Vestnika prešel na barvni tisk). ◉

Prvi letnik Planinskega vestnika si lahko ogledate na arhivski strani naše spletne predstavitve

www.planinskivestnik.com/arhiv.php